

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti vyžiadanej osobe **D. B.**, občanovi Slovenskej republiky pre trestný čin podľa § 127, 128 Abs. 2, 129 Z 1 Trestného zákona Rakúskej republiky, v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2010 v Bratislave rozhodol o sťažnosti vyžiadanej osoby D. B. proti uzneseniu predsedníčky senátu Krajského súdu v Bratislave z 2. augusta 2010, sp. zn. 1 Ntc 11/2010

t a k t o :

Podľa 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby D. B. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave podľa § 17 ods. 1 zák. č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o EZR) vzala do väzby vyžiadanú osobu D. B. v konaní o vydaní na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného príslušnými rakúskymi orgánmi (konkrétne uvedenými v napadnutom rozhodnutí) a určila začatie plynutia väzobnej lehoty, a to dňom 30. júla 2010 o 9.15 hodine.

Proti uzneseniu podala sťažnosť vyžiadaná osoba ústne do zápisnice po jeho vyhlásení, ktoré následne doplnila písomným podaním prostredníctvom obhajcu.

V ňom D. B. namieta okolnosti súvisiace so samotným vydávacím konaním, a to znenie a právnu kvalifikáciu zo strany rakúskych orgánov a žiada o zachovanie práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie v rámci jurisdikcie Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k samotnej väzbe namieta tvrdenie rakúskych orgánov, že sa vyhýbal konaniu. Dlhodobu (12 rokov) je zamestnaný u bratislavského zamestnávateľa a zdržiava sa v mieste trvalého pobytu v B., len v poslednom období sa tam nezdržiaval, nakoľko sa stará o chorú matku v byte svojej sestry v J..

Zdôrazňuje, že akonáhle sa od matky dozvedel, že ho jej prostredníctvom (telefonickým dotazovaním) zháňa polícia, sám sa dostavil na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava V, pričom o doručovanej písomnosti z Rakúskej republiky nemal žiadnu vedomosť. Spáchanie trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu rakúskou stranou popiera.

Najvyšší súd ako nadriadený súd v zmysle § 190 ods. 1 písm. b/ Tr. por. preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Predsedníčka senátu krajského súdu rozhodla na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave tak, ako to zodpovedá stavu veci a zákonu o EZR, subsidiárne pri postupe v konaní použijúc v zmysle § 1 ods. 2 citovaného zákona i ustanovenia Trestného poriadku pri ich správnej aplikácií. Tento postup, ako aj vecné podklady pre rozhodnutie a použitie dotknutých zákonných ustanovení v odôvodnení rozhodnutia aj popísala, resp. odôvodnila, a to vrátane dodržania príslušných zákonných lehôt a na tieto dôvody najvyšší súd odkazuje.

Odôvodnenie uznesenia je potrebné doplniť len v súvislosti s dôvodmi písomnej sťažnosti, ktoré sa vzťahujú ku podstate rozhodnutia o vzatí D. B. do väzby, teda k jej zákonným dôvodom (riešenie ďalších otázok bude predmetom následného rozhodovania o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu).

Sťažnosť obsahovo argumentuje tým, že zo strany vyžiadanej osoby (ktorá zároveň popiera trestnú činnosť kladenú jej za vinu rakúskymi orgánmi) nedošlo k vyhýbaniu sa trestnému stíhaniu pre nevedomosť o ňom a v ďalších súvislostiach, ako sú popísané vyššie.

K týmto námietkam je v kontexte ustanovenia § 17 ods. 1 veta druhá zákona o EZR potrebné uviesť nasledovné:

Podozrenie, ktoré bolo podkladom vydania zatýkacieho rozkazu (rakúskeho vnútroštátneho i európskeho) sa týka trestnej činnosti, ktorá mala byť spáchaná opakovanými útokmi v (z pohľadu slovenských orgánov) cudzine podľa údajov v návrhu prokurátorky (v nadväznosti na vnútroštátny príkaz na zatknutie v Rakúskej republike) dokonca v dvoch štátoch (Rakúsku a Švajčiarsku). Preto zdržiavanie sa vyžiadanej osoby, a to i dlhodobo v Slovenskej republike, nie však už aktuálne v mieste trvalého bydliska a nepreberanie zásielok na tejto (stálej) adrese vyvoláva v spojitosti s trestnou sadzbou podľa vzneseného obvinenia (horná hranica až 10 rokov odňatia slobody) obavu z vyhýbania sa trestnému stíhaniu.

Navyše, ak sa D. B. skutočne stará v byte svojej sestry o chorú matku, toto jeho tvrdenie je výrazne spochybnené okolnosťou, že pri výsluchu pred predsedníčkou senátu krajského súdu nevedel uviesť presnú adresu tohto bytu alebo domu v J..

Skutočnosť, že sa D. B. mal sám prihlásiť na polícii (podkladmi v spise nevyvrátená) bola podmienená okolnosťou, že ho policajný zbor na základe európskeho zatýkacieho rozkazu hľadal prostredníctvom telefonických dotazov na jeho matku. Ak sa teda dobrovoľne prihlásil na polícii, nemôže to síce vyznieť v jeho neprospech, obavu z vyhýbania sa trestnému stíhaniu je však potrebné posúdiť nielen z pohľadu konania o európskom zatýkacom rozkaze v Slovenskej republike, ale celkovo v kontexte vyhýbania sa trestnému stíhaniu, ako to ustanovuje § 17 ods. 1 veta druhá zákona o EZR.

Preto možno (a je potrebné) konštatovať, že vyššie uvedené okolnosti vyvolávajú obavu z vyhýbania sa trestnému stíhaniu, ktorá bola zákonným podkladom vzatia vyžiadanej osoby do väzby.

Keďže aj časť výroku napadnutého uznesenia o dátume začatia plynutia väzobnej lehoty a mieste výkonu väzby zodpovedá stavu veci a zákonu, najvyšší súd zamietol sťažnosť D. B. ako nedôvodnú.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 17. augusta 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková